

کارت اعتباری هوشمند نیازمند نگاهی منسجم

چندی پیش تقی پور وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات در مراسم امضای تفاهم نامه اجرای پایلوت کارت ملی هوشمند، توسعه خدمات الکترونیکی بهداشت، سلامت و بانکداری الکترونیکی را از اولویت های این وزارتخانه ذکر کرد و گفت: ماموریت ما در پروژه کارت های هوشمند تامین زیرساخت ها و هماهنگی با دستگاه هایی خواهد بود که باید خدمات خود را بر روی این کارت و بر روی شبکه های ملی قرار دهند...

میثم دریوش*

جامعه فناوری اطلاعات و ارتباطات کشور بدون تردید همیشه مشتاق شنیدن چنین خبری بود لیکن به نظر می رسد لزوم دستیابی به نگاهی واحد در بین تمامی سازمان های دولتی، وابسته و نیز نهادهای ذی نفع نیازمند نگاهی عمیق تر به منظور بسترسازی مکفی است، اگر چه در حال حاضر امضای تفاهمنامه ای مابین وزارت کشور و وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات در نوع خود بسیار حائز اهمیت است اما در نظر گرفتن نیازهای اساسی سایر وزارتخانه ها و سازمان های موضوعی (حتی خارج از بدنه دولت) نمی باید در این بین مغفول بماند البته وزیر محترم ارتباطات و فناوری اطلاعات نیز هماهنگی با دستگاه ها را از ماموریت های این وزارتخانه خوانده است لیکن امروزه وقتی متولیان فناوری اطلاعات نهادها در خصوص کارت هوشمند اظهار نظر می کنند این مساله در ذهن کارشناسان حوزه IT نقش می بندد که این هماهنگی به چه شکل و در چه سطحی به انجام رسیده و دنبال خواهد شد.

سالیان سال است استفاده از کارت های هوشمند یا همان Smart Card که در مقایسه با کارت های مغناطیسی از لحاظ نوع استفاده طیف وسیع تری را تحت پوشش قرار می دهند در بسیاری از کشورهای جهان مرسوم است. از آنجا که این کارت ها دارای ریزپردازنده هستند، قادرند با بهره گیری از نرم افزارهای مختلف، داده های مختلفی را پردازش کنند؛ بنابراین بر خلاف تصور عام صرفاً برای تعاملات مالی استفاده نمی شوند. کارت هوشمند سوخت نمونه ای موفق از به کارگیری این گونه کارت های هوشمند است.

البته نوع دومی به نام کارت های حافظه یا در اصطلاح Memory Cards که قادرند تا چند کیلوبایت داده را در تراشه حافظه خود نگهداری کنند و چون فاقد ریزپردازنده هستند، توانایی پردازش داده ها را ندارند را نیز می باید به خانواده کارت های هوشمند مزید نمود که اصولاً برای يك منظور و کاربرد خاص آن هم در شرایطی که سیستم مذکور فاقد پیچیدگی و تعاملات گوناگونی باشد، استفاده می شوند.

اما فارغ از مباحث فنی ضرورت نگاهی ژرف به مبحث توسعه خدمات الکترونیکی بهداشت و سلامت است.

در حال حاضر در کشورمان متولیان اصلی حوزه درمان وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و سازمان تامین اجتماعی هستند بسیاری از نهادهای وابسته به دولت، بانکها، نیروهای مسلح و... نیز راسا اقدام به تشکیل هسته های درمانی نموده اند که این امر خود هشداری به متولیان تصمیم سازی چنین امر خطیری است اگر چه مشارکت وزارت کشور و سازمان ثبت احوال از الزامات است لیکن تشکیل کارگروهی ویژه با حضور نمایندگان تام الاختیار وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات، وزارت بهداشت و درمان و آموزش پزشکی، سازمان تامین اجتماعی و سایر نهادهایی که مستقلا مباحث درمانی خویش را دنبال می کنند (حتی در سطح نیروهای مسلح) نیازی کاملا محسوس است که نمی باید در بدو امر به سادگی از آن گذر کرد در حال حاضر بانک های اطلاعاتی در سطح کشور وجود دارند که می باید در بحث زیرساخت کارت هوشمند بالجد مورد استفاده قرار گیرند

(بانک جامع اطلاعات ایرانیان با تولیت وزارت رفاه و تامین اجتماعی مثال مناسبی برای این قضیه است)

اما در مرحله بعدی نکته قابل تعمق برای دولتمردان تصمیم ساز در کشورمان نام و نوع شرکت هایی است که می باید این فرآیند را طراحی، تولید و پشتیبانی کنند زیرا اگر ما به کارت اعتباری به چشم یک محصول (Artifact) نگاه کنیم چگونگی ارائه خدمت و از آن مهمتر نگاه داشت آن مطرح است که تکرر شرکتهای موضوعی در کشورمان به صورت جزیره ای و به صرف استفاده از یک شبکه (بدون داشتن نگاهی واحد) نمی تواند در خصوص تضامین کیفی بعدی کفایت کند. در اینجا ضرورت انتقال دانش و بومی سازی که از ضروریات فناوری است گوشزد می شود.

در خاتمه با اجتناب از بیان سایر مفروضات امید آن دارد هر گونه بستر سازی به منظور نیل به این هدف بزرگ از بدو امر با مشارکت کامل متولیان درمانی کشورمان همراه باشد.

ما بدان مقصد عالی نتوانیم رسید هم مگر پیش نهد لطف شما گامی چند

*مدیر روابط عمومی و امور بین الملل شرکت مشاور مدیریت و خدمات ماشینی تامین